5 Bani în România.-10 bani în străinătate

ICG

Anul XXXI.-No. 200.-Marți 23 Iulie 1913

ABONAMENTE
ROMÂNIA: Lei 4.65 | 9.15 | 18.— — 3 luni | 6 luni | Un an
STRĂINĂTATE: Lei 10.- | 20.- | 40.-

Fondator: LUIGI CAZZAVILLAN

UNIVERSUL

CELE DIN URMĂ STIRI DIN LUMEA ÎNTREAGĂ
TELEGRAFICE ȘI TELEFONICE

ANUNCIURI
PAGINA III
Linia corp 7 Bani 50
Idem pag. IV „ 35
Inserții și reclame 3,50 linia
Anunciuri sau informațiuni mortuare după mărime dela 60-150 lei

Redacția și Administrația: 11, str. Brezoianu — București —

București, 21 Julie 1913

Momentul cel greu

Punctul greu al tratativelor pentru încheiarea păcii în Balcani a sosit; el putea să fie de altfel prevăzut, — și am fost și noi unii dintre aceia cari am spus de la început, că va veni un moment când divergințele se vor afla față în față, și înlăturarea lor nu va fi o problemă tocmai ușor de rezolvat.

Divergințele acestea, — un lucru foarte important câștigat, — nu privesc chestiunile ce erau pendinte între noi și Bulgari. Aceste chestiuni sunt ca și tranșate, — ele nu mai așteaptă decât ratificarea înțelegerilor stabilite, ratificare ce însă nu va putea să se facă, după cum dela început a fost stabilit, decât deodată cu acea a condițiilor de pace dintre toți beligeranții balcanici creștini.

Faptul însă, că între noi și Bulgari nu mai este nimic însemnat de deslănțuit și aplanat, ne dă nouă, că României, și mai multă mână liberă, ca să-și exercite influința spre a determina o înțelegere, o împăcare și între celelalte state, mai înainte de a expira termenul suspendării ostilităților, termen la a cărui prelungire se pare că nici sârbii nici grecii n'ar mai consimți, în cazul când bulgarii ar continua a se arăta intratabili.

Acest termen ar fi să espire mâine, Marți, la ora 12 din zi; ziua de astăzi, Luni, va fi deci cea hotărâtoare. In conferința de azi după amiază se va decide soarta păcii, căci dacă acuma nu se va produce o apropiere între punctele de vedere cam depărtate încă ale delegaților bulgari de oparte și grecosârbi de cealaltă, cu greu va mai rămânea ceva de făcut în ultima oră, adică mâine înainte de amiază.

Se poate crede, totuși, că pesimismul ce respiră din aprecierile unei părți a presei e exagerat; în adevăr, nu se ține samă îndeajuns de faptul că în orice caz era cu neputință ca din primul moment pretențiunile și concesiunile unora și ale altora să conglăsuiască întocmai. Ba în linii generale, dacă nu chiar în amănunte, erau cunoscute de mai 'nainte punctele de litigiu cari aveau să se ridice. Nu e așadar nimic surprinzător, nimic extraordinar sau neașteptat în desfășurarea fazei acesteia a negocierilor, — deci ele au și acuma aceeași șansă, nici mai mare nici mai mică, de a isbuti, pe care o aveau de la început, din momentul convocării conferinței.

Dorințele și sfaturile unanime ale Europei, intervenirea înțeleaptă și mulcomitoare a României, — și nu mai puțin de sigur oroarea ce toți trei beligeranții trebuie să simtă gândindu-se numai la o reluare și continuare a vărsărilor de sânge, — toate acestea se poate spera încă, să-și producă și să-și afirme efectul fericit și dorit.

In orice caz, România va putea fi liniștită și mulțămită că a făcut tot ceea ce omenește era cu putință pentru restabilirea păcii în Balcani, și dacă — ceea ce noi nu vrem și nu putem încă să credem — silințele ei în această privință nu vor ajunge să fie încoronate de cel mai desăvârșit succes, cel puțin se va ști și va fi sigur, că *în detrimentul ei* de-acuma nu va mai putea fi nici o întorsătură ce ar mai putea aduce cu ele evenimentele.

OFIȚERII REGIMENTULUI 6 ROȘIORI DIN TECUCIU, CARE A PATRULAT TOT MALUL DREPT AL DUNĂREI

FILME

MINCIUNI

„Ziarele scriu minciuni".

De la câți n'am auzit vorbele acestea! Intr'adevăr, sunt ziare cari, neavând mijloace de a primi știri exacte sau, cine știe din ce alte interese, exagerează lucrurile sau spun minciuni goale. Dar sunt și alte ziare cari restabilesc faptele.

Ce să zicem însă de mulțimea, care, când nu găsește minciuni prin ziare le inventează singură, le umflă și le lățește cu o repeziciune înspăimântătoare.

A fost de ajuns ca timp de două săptămâni, să funcționeze la ministerul de războiu S. S. S. și să lipsească din ziare știri cu privire la mișcarea trupelor, pentru ca mulțimea să dea curs liber celei mai vii imaginațiuni.

Toată lumea nu vorbea de cât de moartea câtorva ofițeri superiori asasinați mișelește la Corabia, de un întreg batalion de vânători aruncat în aer cu dinamita, de regimente înecate în Dunăre și de alte multe născociri cari mai de cari mai alarmante.

Și pe când inventatorii de minciuni se amuzau cu răspândirea acestor grozăvii, bietele mame vărsau lacrimi amare și familii întregi erau chinuite de cele mai teribile griji.

Dar nu voi uita în viața mea minciuna pe care mi-a trântit-o, acum câteva Duminici, un negustor în toată firea, față de mai mulți confrați, cum că s'ar fi bombardat Giurgiu de către bulgari.

— Cine ți-a spus d-le? îl întreb.

— Cum cine mi-a spus? Stam chiar azi dimineață la cafeneaua din centru când a început bombardarea. Se trăgea în spre vii. Am văzut cu ochii mei șburând ghiulelele în aer. Atunci am fugit cu primul tren într'un furgon de bagaje. Au mai fugit mulți cu mine.

Și le spunea și numele celorlalți refugiați între cari un magistrat și alții.

Chem numai decât pe corespondent la telefon.

Il întreb:

— D-ta dormi?

— Nici de cum.

— Se bombardează orașul și n'ne comunici.

— N'am auzit nimic

— Halal să-ți fie!

Și închid aparatul, crezând că nu 'i dă voe cenzura să comunice.

A trebuit să trimetem oameni cu automobilul la Giurgiu ca să se încredințăm că orașul nu fusese bombardat.

Mare mincinos negustorul!

Il cunoșteam de atunci să-i aflu numele. Indată ce-l voi găsi îl voi da în judecata sfatului negustoresc!

„Ziarele spune minciuni". O fi. Dar și dacă n'ar fi ziarele, am înota într'un teribil ocean de scorniturĭ. Ziarele sunt marele stăvilar al minciunilor. Numai ele, dacă nu din prima zi, cel puțin a doua sau a treia zi, îți înfățișează adevărul adevărat și liniștesc spiritele.

E o adevărată nenorocire ca să se ia măsuri contra presei în scop „de a nu alarma publicul" căci, în lipsa ziarelor, se însărcinează cu aceasta domnii de felul negustorului cu bombardarea orașului Giurgiu.

Mestugean.

IMPRESII DIN BUCUREȘTI

Presa germană despre România

(Dela corespondentul special al lui „Reichspost")

24 Iulie 1913

Acela care a avut norocul să călătorească prin România în zile așa de bogate în impresii, va duce cu sine o comoară de amintiri nesterse.

E în adevăr ceva neînchipuit de măreț să urmărești ca privitor evenimentele pe o scenă al cărei decor îl dă o țară așa de binecuvântată ca România și ale cărei roluri le joacă o națiune unită în cuget și plină de însuflețire patriotică.

Cu acest prilej poate cineva să pătrundă înțelesul cuvintelor înaripate ale lui Von der Goltz, când el vorbea despre „o națiune armată". Atât e de impunătoare voința acestui popor, atât e de pătruns aici fiecare bărbat, femee și chiar copil despre neapărata trebuință a campaniei, încât evenimentele care se desfășură nu au nici pe departe coloritul întunecos al războiului.

Nu se poate nimeni îndoi că acest popor, acum ca și înainte cu 50 ani n'ar fi destoinic să pornească la cel mai înverșunat războiu cu decisiunea fermă a celui care luptă pentru propriul său interes.

De altfel nu putea nimeni să prevadă cum se vor desfășura evenimentele. Ce se va fi petrecând pe țărmul drept al Dunărei, pe câmpul de operațiune?

Asupra acestui punct nu pot să dau nici o deslușire, dar aci la stânga fluviului, toate profețiile cobitoare despre secerișul amenințat să rămâie pe câmp au fost făcute de minciună.

In orice parte privesc, văd numai hărnicie pe tot cuprinsul țării.

Trenul zboară dealungul holdelor, e cari femeile în pitoreasca îmbrăcăminte națională muncesc în locul bărbaților, dar și aceștia la rândul lor sunt destul de bine reprezintați, căci tinerii de sub 20 de ani și oamenii peste 40 ani rămas la vetre.

Ei alcătuesc încă o rezervă tare pentru cazul când s'ar ivi trebuința.

Autoritățile au hotărît prețul muncii, comunele au împărțit mijloace de hrană celor nevoiași, pe când inițiativa particulară poartă grija de întreținerea copiilor.

Tovărășul meu de călătorie, marele proprietar Miclescu, mi-a mărturisit că de o vreme îndelungată România n'a mai avut o așa de abundentă recoltă pe aproape toate domeniile. Iar în acest cadru fermecător de idilă se adaogă poporul cu liniștea sa demnă. Nicăeri nu se văd exagerări, cu atât mai puțin excese.

Chiar în ce privește politica internă ni se afirmă că armonia e deplină. Intreaga luptă a partidelor este ca și amuțită, de nicăeri nu se aud mustrări, dibuirea la întâmplare a dispărut, iar ținta fixată se urmărește de către conducători cu o seriozitate conștientă de sine în cel mai înalt grad.

România îți lasă numai impresii bune.

O SILUETA

MIHAIL SADOVEANU

Acum treisprezece ani — îmi aduc foarte bine aminte că era în 1900, — coboram, cu cel mai bun prietin al meu, din spre grădinile Copoului, într'un liniștit amurg de Maiu. Iașul era așa de frumos și de poetic, când aveam douăzeci de ani, și prieteniile și iubirile, la vârsta aceasta, sunt așa de romantice! Și eu și prietenul meu eram plini de entuziasm: căci văzusem, către asfințit, în păcle, umbra bătrânului Ceahlău, — apoi fusesem față la măreața retragere a soarelui, într'o sângeroasă cunună de nouri. La coborâre priveliștea Iașului ne apăruse într'un văl fumuriu, nedeslușită și tainică, până la dealurile Repedei și Socolei care se rădicau în fund ca niște munți fantastici, crescuți odată cu venirea serii.

Vorbeam amândoi despre lucruri grave: despre literatura scriitorilor ruși, care ne-a înflăcărat tinerețea. Dostoievschi și Gogol erau maiștrii și zeii noștri. Când, deodată, intrând în strada Lăpușneanu, ne ești înainte o arătare străină și bizară.

„Trebue să fie un francuz" zise prietinul meu.

Era un om mare și spătos. După pletele cărunte și după creturile feței, trebuia să calce către șaizeci de ani, dar se ținea încă dârz și neîncovoiat. Umbla îmbrăcat în straie simple de turist, cu niște papuci scofâlciți, cu colțuni, și pantaloni de catifea până la genunchi. Trebue să-i fi fost cald și era grozav de colbăit. Tinea într'o mână surtucul de catifea și pelerina uriașă, și în alta un baston cu ace de fier la capăt. Mijlocul îi era îmbrăcat numai într'un tricou dungat alb și roșu. In cap, pe-o sprânceană și pe-o ureche, avea trântită o enormă beretă albastră.

La ora aceia a înserării colțul de stradă era gol. Cum ne văzu, străinul se îndreptă spre noi și începu să ne vorbească. Obrazul îi era ras, cu trăsături mari și foarte mobile.

„Aș vrea să vă fac o întrebare..." ne zise el în franțuzește.

— Mă rog, vă vom răspunde cu cea mai mare plăcere... răspunse amicul B.

— A, vorbiți franțuzește?

— Da.

— Ce bine! sunt atunci un om norocos. Iată ce este. Sunt escursionist și trebue să petrec noaptea aceasta în Iași. Aș voi să știu unde pot mânca și unde aș putea dormi.

— Intr'un oraș ca al nostru, asta se găsește lesne. Dacă-mi dați voe, ziseî eu, de unde veniți?

— De la Paris. Viu pe jos. Ingăduiți-mi să mă prezint. Sunt Alexandru Lebrun, artist. Fac înconjurul pământului pe jos. E vorba de un pariu mare. Am plecat fără bani, după cum a fost înțelegerea și cu mestesugul meu îmi câștig hrana și patul. De aceia vă întrebam de birt și de odihnă; ași voi să fie cât de modeste, în armonie cu resursele mele..."

In puțină vreme, din vorbă în vorbă, ne făcurăm prieteni.

„Chiar acuma am intrat în Iași, zicea Lebrun. Am văzut pe un domn mai bine îmbrăcat și l-am întrebat de drumul care duce în centrul orașului. Mi-a spus. Cât am umblat prin Austria și Germania mi-a fost mai greu în privința informațiilor, căci eu nemțește nu știu, și nemții nu prea știu franțuzește... — Să intrăm într'o crâșmă modestă, adăogă el; v'am spus că sunt un om foarte sărac."

Intrarăm în prima crâșmă, care se afla în locul unde răspunde azi, în strada Lăpușneanu, Râpa Galbenă. Mi se pare că s'a dărâmat căsuța aceia. O ovreicuță de șeisprezece ani tocmai aprinsese lampa atârnată de tavan. Când ne văzu intrând, își plecă ochii asupra franțuzaului și se întoarse repede în loc, stăpânindu-și râsul. Apoi trecu după tejghea, își mângâie cu mâinile părul frumos pieptănat, și făcând cu mijlocul și capul câteva grații căci se știa frumoasă, ne întrebă ce poftim.

„Domnișoară, zise amicul B., am adus pe Franțuzul acesta care face pe jos înconjurul lumii: dă-i să mănânce ceva și cinstește-l cu'n păhărel bun de vin...

— A! dumneavoastră sunteți francez și faceți înconjurul lumii... zise fata de după tejghea, c'un zâmbet dulce.

— Da, domnișoară! răspunse uriașul. Apoi uitându-se în juru-i la interiorul sărac și întunecos, — adăogi cu îndoială: Vra să zică pot vorbi și cu dumneavoastră franțuzește, *mademoiselle?*

— Da, domnule, poți vorbi și cu mine..."

Fetița din crâșmă cea săracă a servit grațioasă pe franțuz cu puțin pește, c'o bucată de brânză, c'o felie de pâine și c'un pahar de vin. Și servindu-l, vorbea repede, ispitindu-l și întrebându-l. Cu ajutorul ei și al vinului roș limba d-luĭ Lebrun, deslegându-se, aflarăm îmbelșugate amănunte asupra vieței și carierei sale.

„Dacă trebue să vă spun adevărul, zicea Franțuzul cu modestie, eu sunt un mare actor și am avut o carieră strălucită. Am jucat tot repertoriul cel mare de la comedia franceză... Priviți!..."

Și bătrânul înălțându-și statura uriașă și așezându-și pe spate pletele rare, începu să declame c'o voce adâncă de bas, încrustându-și sprâncenile groase și ridicând la înălțimea ochilor mâinile cu degete răschirate. Asta-i din Victor Hugo!..." ne zise el, privindu-ne de sus.

După tejghea, fetița își umbrea necontenit cu palmele gura rumână. Totuși privea cu luare aminte pe artist și-i mărturisi la urmă că ceea ce spune el e într'adevăr frumos.

Dar domnul Alexandru Lebrun ajunse și la mărturisiri mai importante. Oftând cu adâncă amărăciune, vâri mâna în sân și scoase un portofoliu. Din portofoliu, trase o fotografie și ne-o întinse:

„E nevastă-mea!" zise el.

Domnișoara sări îndată de după tejghea și-și vârî căpușorul între umărul meu s'al prietenului B. Tusiref priveam portretul unei femei tinere grozav de fardate, cu ochii cercuiți cu negru și cu buzele date cu ros; — înfățișarea ei și îmbrăcămintea extravagantă arătau că face parte dintr'o lume deosebită pariziană. Lucrul acesta îl observă cu ușurință ovreicuța, care era mai prevăzătoare de cât noi, și-l spuse, șoptit, în românește.

— Așa-i că-i frumoasă? strigă domnul Lebrun. — E frumoasă!... adăogă el cu tristețe și eu sunt departe de dânsa!"

Si noi și fetița făcurăm așa ca Franțuzul să creadă că suntem încredințați de melancolia lui și uimiți de înfățișarea portretului. Apoi, cu dragă inimă, ovezurăm toate mărețele lucruri pe care începu iar să ni le spue despre el și arta lui domnul Lebrun. Eu și prietenul B. le-am fi crezut poate de-al binelea, dar fetița avea o privire așa de inteligentă și de semnificativă, în cât admirația noastră rămase într'o mijlocie potrivită și convențională.

Eșirăm din crâșmă veseli și bine dispuși. Domnul Lebrun făcea acuma puțină politică și ne mărturisi că era naționalist și *antisimist*. Acest *antisimist* rostit cu putere spunea foarte multe lucruri. Nouă ne aducea o deziluzie și punea zâmbetul fetei de ovreiu în adevărata lui valoare.

„Dacă faci această profesie de condiție, zise prietenul B., cată să-ți spun că domnișoara care te-a ospătat e Ovreică.

— A, atunci nu mai sunt *antisimit*... răspunse actorul c'un zâmbet fin.

La lumina lunei, Franțuzul nostru văzu Iașul și rămase încântat. Și astăzi încă Iașul e frumos numai la lumina lunei. Apoi, rătăcind pe ulițĭ ajunserăm și'n fața unei firme dispărute: *Alcazar*, pe strada Arcului. Era un *café-chantant*. Cum află despre ce e vorba, domnul Lebrun strigă cu entuziasm.

„*Sacré- nom!* vrea să zică avem unde petrece!...".

Mărturisesc, până la acea dată, când ne înfiera mustața, nici eu nici prietenul B. nu intrasem în asemenea local. E explicabil însă pentru ce, fără nici o sovăire luarăm pe Franțuz de braț și pătrunserăm în *Alcazar* c'o înfățișare de destrăbălați care uimi pe toată lumea, făcu să se întoarcă capetele și să înceteze cântecele pe scenă. Avusesem grijă să ascundem pe Dostoievschi într'un fund de buzunar. Și cum ne trântirăm pe scaune, luarăm niște aere pline de nerușinare. Franțuzul ne privea cu oarecare uimire.

„Uite, uite, s'aicĭ știu băeții să petreacă..." zise el zâmbind cu bunătate.

Un străin bizar ca el fu îndată înconjurat și'ntrebat. A, era un Franțuz, nu parizian. Toată lumea începu a-i pune întrebări în limba lui.

„Dar ce însemnează asta? strigă deodată d. Lebrun; de când am intrat în acest oraș, sânt ca acasă la mine. Toată lumea, vorbește aicĭ franțuzește?...

— Intr'adevăr, răspunse stăpânul scurt și gras al *Alcazarului*, toată lumea vorbește aicĭ franțuzește!

—„România e sora mai mică ai Franței..." zise una din fete și se și așeză pe genunchiĭ d-luĭ Lebrun.

Un alt pahar de vin bun și cânticele pariziene înfierbântară așa de tare pe actor, — în cât deodată îl văzurăm isbucnind în plângere. Își umflă pieptul uriaș ne repezi și se sui pe scenă, — și cu basu-i tunător, cu gesturi largi, începu cu putere:

Allons, enfants de la patrie,
Le jour du gloire est arrivé!..

Niciodată într'adevăr n'am auzit o *Marsilieză* mai expresivă. Tunete de aplauze acoperiră pe domnul Lebrun. Sărind de pe scenă își scoase bereta și trecu pe la toate mesele. Toată lumea din sală svârli un ban de nichel orĭ de argint. Când se întoarse la locul lui, începu a suna cheta, — apoĭ strigă:

„Să vie fetele. Cheta e a lor".

Fu înconjurat, îmbrățișat, sărutat! — Măreț, tovarășul nostru eșĭ din *Alcazar*. Și îmbătat de acest prim succes, ne mărturisi că ar voi să ție undeva o conferință asupra călătoriilor sale.

De obiceiu prin conferințe de acestea zicea el că-și strânge puținii bani care-i trebuesc pentru drum. A, după cât spunea el, era un conferențiar fără pereche și avea de spus lucruri interesante. Mai ales pățaniile din Dahomeĭ și cu amazoanele, erau ceva cu totul extra-ordinar! Prietenul B. mă lovi cu cotul: d. Lebrun își amintea câte ceva din foiletoanele gazetelor *antisimiste*...

Imaginea acestuĭ bătrân și bun parizian, care a trecut ca o siluetă bizară prin Iași acum treĭ spre zece anĭ, — s'a legat nu știu de ce, fără voia mea, cu conflictul Româno-Bulgar în chestia Silistreĭ și cu atitudinea dușmănoasă a Parizienilor față de noĭ. Domnul Lebrun avea cultura unuĭ portar, era grozav de mărginit în cunoștințele lui asupra unei lumĭ în afara Parisuluĭ lui, era superficial, mincinos, *poseur*, — cu toate acestea *Marsilieza* lui a făcut să-mĭ bată inima ca niodată. Acest om ciudat a fost trecător de-o clipă pe la noĭ, s'a mirat că toată lumea îl întâmpină în limba patrieĭ lui,—dar mirarea lui naĭvă s'a oprit. Ca și el, toțĭ ceĭ cari ne-aŭ lovit sălbatic în presa Parisuluĭ, nu trec mai departe și nu pot pătrunde în sentimentele și gândurile noastre. Suntem o țară vagă. Dar în țara aceasta nedeslușită băteaŭ cu durere inimile la 1870, din țara aceasta aŭ pornit voluntarĭ cari s'aŭ înrolat în trista armată a Franței. In țara aceasta cultura e franceză și cărțile și revistele franceze se vând cel puțin cât cărțile și revistele românești. In țara aceasta trăește un popor de viță latină. Gazetarii parizienĭ zâmbesc când află această enormitate. Se miră puțin când află și altele, și mai departe nu merg. Dar isbesc în noĭ fără cruțare când interesele burgheziei lor cer aceasta. In amestecul lor de avânt, de mărginire, de egoism și de gesturĭ de paradă, de bonomiĭ și de fleacăreală, — este ceva din domnul Lebrun al meŭ. Umbra bizară de acum treĭ spre zece anĭ avea în ea ceva reprezentativ.

TE-DEUMUL
dela biserica grecească

M. S. Regele Constantin al Greciei a împlinit erĭ, Duminică, vârsta de 35 de anĭ. Cu acest prilej s'a oficiat erĭ dimineață la biserica grecească din Capitală, un serviciu divin.

Au luat parte d-niĭ Venizelos, prim-ministrul al Greciei și șeful delegațiuneĭ grecești pentru pace, d-niĭ delegațĭ Panas, Politis și Rangabe, d. Papadiamandopulos, ministrul Greciei în Capitală, cu întreg personalul legațiuneĭ și un mare număr de membri aĭ coloniei grecești din Capitală.

Serviciul divin s'a terminat la orele 11 jum.

Trupe rusești
vor ocupa Midia

Paris, 20. — In cercurile bine informate se declară că Rusia a renunțat cu desăvârșire la intenționea ei de a intra în Armenia.

In schimb se pare că ocuparea Midiei de către trupe exclusiv rusești, e fapt hotărât.

In zona de operații

Din cadrilater

— Insemnările trimisului nostru special —

O dimineață frumoasă pe Dunăre.— Podul de la Cernavodă.—Spre Constanța.—Imbarcarea pe vaporul „Dacia".—Capul Kaliacra.—Portul Kavarna.—Coasta cea nouă a României.—Acostăm în larg.— Balcicu' în razele reflectorului

Balcic, Mercuri, 17 Iulie

Pluteam spre Cernavodă când m'am deșteptat, „Ștefan-cel-Mare" îmi luase înainte de astădată, fusese mai vrednic. Deoparte și de alta malurile bătrânului fluviu ne prezintă alte panorame care încântă privirea și desfată sufletul.

Seninul dimineței ne predispune să le vedem și mai frumoase și mai încântătoare, iar faptul că sunt ale noastre, ale României, începând de la Turtucaia, ne face să tresărim de bucurie. Pe malul drept nu se mai vede acum figura morocănoasă a grănicerului bulgar ci chipul blajin și înfățișarea mândră a soldatului român. Sunt momente a căror amintire va rămâne neștearsă în inima mea, clipe înălțătoare care-mi măgulesc amorul propriu și mă impresionează până la lacrimi.

Glasul puternic și prelung al sirenei mă scoate din dulcea reverie, ne apropiem de Cernavodă.

Podul de peste Dunăre vine tot mai aproape de noĭ pe măsură ce vasul înaintează, iată-ne și sub el; avporul pare o jucărie alături de gigantica lucrare către care se îndreaptă cu lăcomie ochiĭ tuturora, dar mai ales aĭ celor străinĭ, cari îl văd pentru prima oară.

O tăcere religioasă impusă de impetuozitate operei domnește pe bord; doar țăcănitul aparatelor fotografice și bolboroseala apeĭ gonită de lopețile roților vasuluĭ turbură această tăcere.

Acostăm, am ajuns la Cernavodă. Cu regret mă despart de porțile Kavarna și Balcic. In partea cea mai eștă a promontoriului se deosibește bine faru. iar în spatele lui o construcție ce pe hartă e însemnată ca mănăstire, Sf. Nicolae. Coasta aridă, pietroasă, fără pic de vegetație, începe, când intrăm în golf, să se mai înveselească; cenușiului pietros îi ia loc verdele pădurilor ce mi lasă mari goluri între ele până la Kavarna. Dar acest port nu se vede bine, nu e chiar pe coastă, e ceva mai sus, mai mult îl ghicim; în schimb Balcicul, la care am ajuns, ni se desfășură ochiului pe toată întinderea în amfiteatru. Așteptăm cu nerăbdare să punem piciorul pe pământ. Vaporul însă și-a slăbit de tot mersul, parcă nici nu se mai mișcă ce să fie?

„15" „14 și jumătate nisip", 13 tot nisip", 12 „nămol", 10 și jumătate tot nămol", striga un marinar de la proră care din ordinul comandantului făcea sondaje spre a vedea dacă, adâncimea apeĭ permitea ca vasul să moargă până la debarcader saŭ, silit de lipsa de adâncime să ancoreze în larg.

Când marinarul a strigat „10 și jumătate", comandantul a strigat „ancora". Puternica copcă din stânga, slăbită de lanțul ce a început să se dezire mecanic, și-a înfipt în câteva minute colțiĭ pe fundul mărei și ne-a fixat cam la un chilometru în fața portuluĭ, unde am rămas toată noaptea. Ca să ne ducem cu bărcile nu mai era vreme, căci negura începuse să se lase; neam așezat la masă și după aceea ne-am mulțumit ca de pe punte

Corespondenții de ziare pe bordul yactului «Ștefan-cel-Mare»

să privim Balcicul la lumina razelor reflectorului după vas până târziu de tot.

N. Ciocârdia.

Ei sunt Români

Când trâmbițile-aŭ despicat
Văzduhul, de miresme, plin
Și clopotele aŭ sunat
In graiul lor măreț, divin
S'au strâns cu toțiĭ, mână în mână
Și biruință aŭ jurat
Ei sunt Români.

Porniaŭ de la vatra lor
Cântând voioși, jucând sgłobii
Și aŭ sburat mândrii feciori
Lăsând în urma lor copiĭ
Femeĭ iubite și bătrânĭ,
Cu capetele argintiĭ,
Ei sunt Români.

Și ia priviți-i cu ce drag
Inaintează într'un gând
Purtând, în mijloc, falnic steag
Și'n suflet dor aprins, purtând,
Să lupte zile, săptămâni
Până ce dușmaniĭ-or fi căzând
Ei sunt Români.

Menirea lor o înțeleg
Ea este ca să poarte'n piept
Speranța unuĭ neam întreg
Și, neștirbit, sfințitu-i drept,
Ca să le calce niște câinĭ,
Nu vor lăsa, pe cer se leg
Ei sunt Români.

Iar luptele când le-or sfârși,
Lăsând, pe câmpuri, biruiți
Ei patria o vor mări
Și la căminuri, fericiți,
Se vor întoarce mândri, poimâni
De glorie împodobiți.
Ei sunt Români

Ionescu-Quintus.

Prăzile de război
luate de greci

Atena, 20. — Prin vaporul grec „Leonidas" a sosit aci 23 tunuri, 23 chesoane și 500 lăzi de munițiuni provenind de la bulgari. Acest transport de prăzi de războiu e al patrulea care sosește de pe teatrul războiului greco-bulgar.